

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ»

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005 • τεύχος 14ον

Διεύθυνσις Περιοδικῆς
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

**ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Α'
Μάρτιος - Ἀπρίλιος 2005
Ἄριθμός τεύχους 14

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κυρός ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Προσσυγγελλος καὶ Ἀρχιγραμματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Ἀείμνηστος Προσσυγγελλος
καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης
κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱεράς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινούπολις 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΔΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ προτομο.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν
Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πα-
τρὸς». (Πράξ. Ζ'
55.56). Εἶναι ἡ ἀρχαιο-
τέρα ἴσως εἰκὼν ἐν ἣ
παρίσταται ὁ Υἱὸς καὶ
ὁ Πατὴρ. Ἀπὸ
Ἑλλαν. Βυζαντ. Χει-
ρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.

(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαστορία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλευρὸς εἰκὼν φέρουσα
τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ξέ-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυρτιάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

- 1) ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ . 35
- 2) ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ... ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΘΕΟΥ 39
- 3) Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ...ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ 40
- 4) ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ 43
- 5) Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 44
- 6) Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ 45
- 7) Η ΕΚ ΤΑΦΟΥ ΕΝΣΩΜΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ 46
- 8) ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΣΜΩΝ 50
- 9) Η ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ 53
- 10) ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΘΑ ΜΕΤΑΤΡΑΠΗ ΕΙΣ 666 54
- 11) ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΠ 54
- 12) ΕΚΛΟΣΙΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Λ.Δ. ΚΤΕΝΑ 55
- 13) ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 56

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΚΑΙ ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

«Σήμερον ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται»
(Ἀπολυτίκιον Εὐαγγελισμοῦ).

Οὔτε Μνήμη Ἁγίου, οὔτε Θαύματος Ἀνάμνησις, τό τελούμενον σήμερον. Σήμερον **«ἄνθρωπος γίνεται Θεός ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσθαι»** (Δοξαστικόν Ἑορτῆς). Φυγέτω ἡ ραθυμία, ἐλθέτω ἡ προθυμία. Μή μόνον τερπνόν, μή μόνον ὠφέλιμον, τό ἑορταζόμενον σήμερον, ἀλλ' ἄκρας ἀγαθότητος καί πάσης ἀληθείας φανέρωσις. Καί γάρ **«τό ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκαλύπτεται σήμερον»** (Δοξαστικόν Ἑσπερινοῦ Ἑορτῆς). Ἀρχαίας Προαιωνίου Θεϊκῆς Βουλῆς Ἀποκάλυψις σήμερον(1). Τί ἔτι κωθρότης; Τί ἔτι περίσπασις; Τί ἔτι περί πολλῶν ἡ μέριμνα; Ἐνός δέ μόνον ἔστι χρεία, καί ὁ **ΕΙΣ** τῆς **ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ** πάρεστιν. **Ὁ Εἷς ΚΥΡΙΟΣ μεθ' ἡμῶν. Ὁ Εἷς Ἅγιος, ἐν ἡμῖν. Ὁ Εἷς ΚΥΡΙΟΣ καί ΘΕΟΣ, καθ' ἡμᾶς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός,** τῆ σαρκί προσίτος. Ὁ Κτίστης τῆ κτίσει ἠνώθη καί τήν κτίσιν πᾶσαν Ἀνεκεφαλαίωσεν.

Ἄνωτέρα τῆς κτίσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἡ ἐν τῷ Σαρκωθέντι Υἱῷ Ἀνακεφαλαίωσις τῶν ὄντων. **Ἐψηλοτέρα** τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ, ἡ τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου Ἀνάπλασις. **Μεγαλυτέρα** τῆς διά λόγου τῶν πάντων συστάσεως, ἡ ἐν τῇ Παρθένῳ τοῦ

ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ κατοίκησις καί ἐνσάρκωσις.

Ἐκεῖ, ἡ ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι τῶν ὄντων παραγωγή. Ἐδῶ, ἡ τῆς κτίσεως τῷ Κτίστη προσαγωγή. Ἐκεῖ, ἡ διά τοῦ Ἀκτίστου Λόγου τῆς κτιστῆς φύσεως ὄντοποίησις. Ἐδῶ, ἡ ἐν τῇ **ΘΕΪΚῃ Προαιωνίῳ καί Ἀνάρχῳ Ὑποστάσει τοῦ Λόγου,** ἀκτίστου καί κτιστῆς φύσεως **Ἐνωσις.** Ἐκεῖ, τῆς ἀνυπερβλήτου Δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου **Ἀκτιστος Ἐνέργεια.** Ἐδῶ, τῆς ἀνυπερβλήτου Δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου **Ἀναρχος Θεϊκή Ὑπόστασις.** Ἐκεῖ, τό ἔργον τῆς εὐλογίας. Ἐδῶ, τό Πρόσωπον τῆς Εὐδοκίας. Ἐκεῖ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν. Ἐδῶ, ὁ **Μονογενῆς Υἱὸς ἐν Ὁ ὁ Πατήρ ἠδὲ ὀκνησεν**(2).

Τρία εἰσὶν τά τοῦ Θεοῦ : Οὐσία, Ὑποστάσεις, Ἐνέργειαι. Αἱ μὲν Ἐνέργειαι, ἐξώτεραι, μεθεκταί καί πρὸς ἡμᾶς κατέρχονται. Αἱ δέ Ὑποστάσεις, ἐνδότεραι, ἀμέθεκτοι καί **ἀλλήλαις περιχωρῶσιν.** Καί ἡ Οὐσία, ἐνδοτάτη, ἀπρόσιτος, αὐτῆ αὐτῆ ἡ **ΚΟΙΝΩΝΙΑ** καί κοινή Ζωή τῶν Τριῶν Ὑποστάσεων τῆς Ἁγίας Τριάδος.

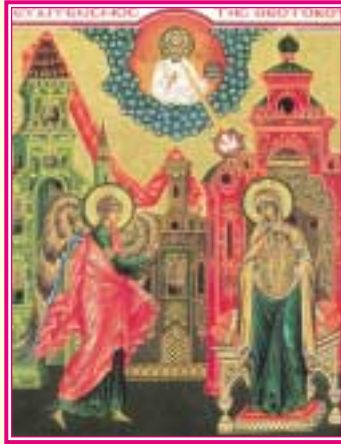
Κατ' οὐσίαν κοινωνεῖ ὁ Θεὸς Πατήρ μέ τόν ὁμοούσιόν Του Υἱόν τόν Μονογενῆ καί μέ τό ὁμοούσιον καί συναῖδιον Ἅγιον Πνεῦμα.

(1) **«ΚΥΡΙΕ ὁ Θεός μου, δοξάσω σε, ὑμνήσω τό ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστά πράγματα, Βουλῆν Ἀρχαίαν Ἀληθινήν γένοιτο Κύριε»** (Ἦσ. ΚΕ' 1).

(2) **Δι' ὃ καί ὁ Ἀρχάγγελος λέγει πρὸς τήν Παρθένον: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι: διό καί τό γεννώμενον ἐκ Σοῦ, Ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ»** (Λουκᾶ Α' 35), οὕτω φανερώων ὅτι, εἰ καί μόνον ὁ Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐσαρκώθη, ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς θέλει, Ἐνεργεῖ καί ΤΑΥΤΟΥΡΓΕΙ εἰς τό Μυστήριον τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως, ὡς καί εἰς ὁλόκληρον τήν δημιουργίαν τοῦ ὄρατου καί ἀοράτου κόσμου.

Τῆς αὐτῆς τοῦ Πατρὸς Οὐσίας, ἐκ Φωτὸς Φῶς καὶ ἐκ Θεοῦ Ἀληθινοῦ Θεὸς Ἀληθινός, γεννᾶται πρὸ χρόνου ἐκ τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός. Τῆς αὐτῆς τοῦ Πατρὸς Οὐσίας, ὁμοούσιον ἐκπορεύεται ἀϊδίως ἀπ' αἰῶνος ἐκ τοῦ Πατρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Καὶ ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Ὅπου γὰρ ἂν ΜΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ ΠΑΡῆ, ΠΑΣΑ ΠΑΡΕΣΤΙΝ Η ΤΡΙΑΣὶ ἀδιασπᾶστος γὰρ ἔχει πρὸς ἑαυτήν, καὶ ἦνωται μετ' ἀκριβείας ἀπάσης» (Ἁγ. Ἰω. Χρυσόστομος, Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή, ΕΠΕ, τ.17, σελ.168, στ.18-20. Βλ. καὶ Ἑρμηνεία Πρὸς Ῥωμαίους, ΙΓ' 18).

Φορητὴ ρωσικὴ εἰκὼν τοῦ 17ου αἱ.

Τὰ ἀνωτέρω μᾶς διδάσκουν τὴν Φυσικὴν Ἐνότητα τῶν Τριῶν Θεϊκῶν Προσώπων διὰ τὸ ἀπερίγραπτον τῆς Οὐσίας, διὰ τὸ ἀδιαίρετον τῆς υπεραπλουστάτης Φύσεως(3), διὰ τὴν ἐξ ἑνὸς Αἰτίου Ἐνότητα, διὰ τὴν Ἀλληλοπεριχώρησιν Αὐτῶν. Οὕτω κατ' οὐσίαν λοιπὸν ἢ **ΚΟΙΝΩΝΙΑ** καὶ **ΣΧΕΣΙΣ** καὶ **ΕΝΩΣΙΣ** τῶν Τριῶν Προαιωνίων, Ἀνάρχων, Ἀδιαίρετων Θεϊκῶν Ὑποστάσεων. Εἰς Θεὸς ὁμῶς τὰ Τρία Πρόσωπα καὶ οὐ τρεῖς Θεοί. ΤΡΕΙΣ Ὑποστάσεις ὁ Εἷς Τρισυπόστατος Θεός, ἀλλὰ ΜΙΑ ἄχρονος καὶ Ἄναρχος Οὐσία, ΜΙΑ ἄκτιστος Φύσις, ἄσχετος τοῖς κτίσμασιν καὶ παντελῶς ἀμέθεκτος. Ἄφατος, διὰ τὴν πεπερασμένην νόησιν τῶν κτισμάτων, ὁ λόγος τῆς ἀπεριγράπτου Θείας Οὐσίας καὶ ἀπρόσιτος τοῖς κτίσμασιν ἢ Θεϊκὴ Οὐσία.

Προσιταὶ τοῖς κτίσμασιν κατὰ τὴν Θεϊαν Θέλησιν αἱ Ἄκτιστοι Θεϊκαὶ Ἐνέργειαι. Τὰ κτίσματα τῆς ἐνεργείας μόνης τοῦ Θεοῦ μετέχουν κατὰ χάριν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν Ὑποστάσεων ἢ τῆς Μιᾶς Οὐσίας. Αἱ δὲ ἐνέργειαι

τοῦ Θεοῦ ἀδιαίρετως ἐκ μιᾶς Θελήσεως παρὰ τῶν Τριῶν Θεϊκῶν Προσώπων ἐκπηγάζουν. **Ταυτουργεὶ ἢ Ἁγία Τριάς.** «Τὰ πάντα ἐκ Πατρὸς, δι' Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι», κατὰ τοὺς θεοφόρους Πατέρας· ἀχρόνως ἐνεργεῖται εἰ δ' ἂν καὶ ἐν χρόνῳ ἐνεργεῖται. Ἄχρονος, Ἄναρχος καὶ Ἄκτιστος ἢ Φύσις τοῦ Θεοῦ, Ἄχρονοι, Ἄναρχοι καὶ Ἄκτιστοι καὶ αἱ Ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπειδὴ διὰ τῆς ἄκτιστου Ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ πάντα τὰ κτίσματα τό εἶναι ἔλαβον, κατ' ἐνέργειαν καὶ χάριν τὴν ἄκτιστον συντελεῖται ἡ **ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΕΟΥ** καὶ κτισμάτων.

Ἡ κατ' Ἄκτιστον Θεϊκὴν Ἐνέργειαν κοινωνία τῶν λογικῶν κτισμάτων μετὰ τοῦ Κτίστου εἶναι **Κοινωνία Προσώπων**, εἶναι κατὰ Χάριν Σχέσις καὶ Ἐνωσις, οὐχὶ μόνον μεθ' ἑνὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος Προσώπου, ἀλλὰ μετὰ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Αὕτη δὲ ἢ **Κατὰ Χάριν ΚΟΙΝΩΝΙΑ - ΣΧΕΣΙΣ - ΕΝΩΣΙΣ τοῦ ΘΕΟΥ μετὰ τῶν λογικῶν κτισμάτων λέγεται καὶ εἶναι ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, ἀπ' ἀρχῆς.

Ὅλη ὁμῶς ἡ κατ' ἄκτιστον ἐνέργειαν ἐπικοινωνία τοῦ Ἀκτίστου Τριαδικοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν λογικῶν κτισμάτων ἐδράζεται εἰς τὸ σήμερον ἐορταζόμενον Μυστήριον, εἰς τὴν καθ' Ὑπόστασιν ἄτρεπτον, ἀσύγχυτον, ἀδιαίρετον, ἀχώριστον ἔνωσιν ἄκτίστου καὶ κτιστῆς φύσεως, ἐν τῷ Προαιωνίῳ, Ἀνάρχῳ, Ἀναλλοιώτῳ καὶ Ἀτρέπτῳ Προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Χριστὸς γὰρ ὁ Ἀκρογωνιαίος Λίθος τῶν τε Ἀποστολικῶν καὶ τῶν Προφητικῶν Θεμελίων. Ἡ κατ' ἐνέργειαν κτίσις τοῦ κόσμου καὶ ἡ κατὰ χάριν ἐπικοινωνία Κτίστου καὶ λογικῶν κτισμάτων, ἀπ' ἀρχῆς τῆς δημιουργίας τῶν ἔως

(3) Οἱ ὅροι «φύσις» καὶ «οὐσία» εἶναι ἐν γένει ταυτόσημοι. Ὁμοίως ταυτόσημοι, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν λογικῶν ὄντων, εἶναι καὶ οἱ ὅροι «Πρόσωπον» καὶ «Ὑπόστασις».

καί τῆς μετά τήν κοινήν Ἀνάστασιν ἐν τῇ αἰωνίῳ δόξῃ Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, προϋποθέτει κατά τόν λόγον τοῦ ὄντος, ἥτοι ὄντολογικῶς οὐ χρονικῶς, ἐν τῇ Θεῖᾳ Προνοίᾳ καί οὐκ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, τήν Ἐνανθρωπήσιν τοῦ Λόγου, τήν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν κτιστοῦ καί ἀκτίστου. Διά τοῦτο καί τό Βιβλίον τῶν Παροιμιῶν ἀποκαλύπτει: **«Κύριος ἔκτισέ με ἀρχήν ὁδῶν Αὐτοῦ εἰς ἔργα Αὐτοῦ... Πρὸ τοῦ αἰῶνος ἐθεμελίωσέ με»** (Παρ. Η' 22-23).(4) Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος **«Πρωτότοκον πάσης κτίσεως»** (Κολ. Α' 15) (5) τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ δογματίζει καί **«πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς»** (Ρωμ. Η/ 29)(6) Αὐτόν εἶναι λέγει.

Εἰς ταύτην, τήν σήμερον ἐν τῇ Παρθένῳ καί Θεοτόκῳ Μαρίᾳ συντελουμένην **Καθ' Ὑπόστασιν Ἐνωσιν** τῶν δύο ἀντιθέτων φύσεων, ἀκτίστου καί κτιστῆς, **ἀπέβλεπε πᾶσα κτίσις**

καί ἡ ὅλη τοῦ κόσμου δημιουργία. Αὕτη ἡ **Ἀρχαία καί Προαιώνιος Βουλὴ τοῦ Θεοῦ καί Εὐδοκία**. Τοῦτο τό προηγούμενον πάντων τῶν Θείων Θελημάτων Θέλημα, **τό τόν Υἱόν κοινωνῆσαι σαρκός ἐμψυχωμένης καί λογικῆς, τό Ἀνακεφαλαιῶσαι πᾶσαν τήν κτίσιν ἐν τῷ Υἱῷ**. Αὐτός τό Ἀρχέτυπον, ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, κατ' εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἐπλάσθη ὁ Ἀδάμ.

Διά τοῦτο καί **ἀρχαιότερος** τοῦ Ἀδάμ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι καί ψάλλεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, **«Τὸν οὐρανίων ἀψίδων ὁ Γαβριὴλ καταπτᾶς, εἰς Ναζαρέτ ἐπέστη πρὸς Παρθένον Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τό Χαῖρε συλλήψῃ Υἱόν τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερον, τόν Ποιητὴν τῶν αἰώνων...»** (Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Ἑορτῆς Εὐαγγελισμοῦ). Διά τοῦτο, ὁ μὲν Ἀδάμ ἐκ γῆς χοῦτός, ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐξ οὐρανοῦ (Ἰωάν. Γ' 13, ΣΤ' 41, 51,

(4) **«Κύριος ἔκτισέ με ἀρχήν ὁδῶν Αὐτοῦ εἰς ἔργα Αὐτοῦ, πρὸ τοῦ αἰῶνος, ἐθεμελίωσέ με ἐν ἀρχῇ πρὸ τοῦ τήν γῆν ποιῆσαι καί πρὸ τοῦ ὄρη ἐδραστήσθαι, πρὸ δὲ πάντων βουνῶν γεννᾶ με, ... ἡνίκα ἠτοίμαζε τόν οὐρανόν, συμπαρήμην Αὐτῷ... ἤμην παρ' Αὐτῷ ἀρμύζουσα. Ἐγὼ ἤμην ἢ προσέχαιρε, ... ὅτε ἐνευφραίνετο τήν οἰκουμένην συντελέσας, καί ἐνευφραίνετο ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων... Αἱ γάρ ἔξοδοί μου ἔξοδοι ζωῆς, καί ἐτοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου»** (Παρ. Η' 22-35).

(5) Ἡ ὄντολογικὴ προτεραιότης τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τήν κτίσιν οὐρανοῦ καί γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων, τονίζεται πολλὰ εἰς τήν Ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ τό πρὸς Κολασσαεῖς ἐδάφιον εἶναι ἴσως τό πλέον συνοπτικόν: **«Εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καί Πατρί,, τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τήν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτους καί μετέστησεν εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν, τήν ἀφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν· ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ὅτι ἐν αὐτῷ ἔκτισθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπὶ τῆς γῆς· τά ὁρατά καί τά ἀόρατα εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαί εἴτε ἐξουσίαι. Τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται· καί αὐτός ἐστὶ πρὸ πάντων καί τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καί Αὐτός ἐστὶν ἡ Κεφαλὴ τοῦ Σώματος, τῆς Ἐκκλησίας. Ὅς ἐστὶν ἀρχή· πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτός πρωτεύων»** (Κολ. Α' 12-18). Ἡ προτεραιότης αὕτη δέν εἶναι χρονικὴ, δηλαδή, κατά τήν τάξιν τῆς Ἱστορικῆς πορείας τοῦ κόσμου. Εἶναι ὄντολογικὴ, κατά τήν τάξιν τοῦ ὄντος, δηλαδή, συνίσταται εἰς τό ὅτι **τό εἶναι** τῆς κτίσεως προϋποθέτει τόν, δι' ἡμᾶς ἄρρητον, λόγον τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως Κτίστου καί κτίσεως, ὅπως ἡ Ἐνέργεια προϋποθέτει τήν Ὑπόστασιν, ὅπως τό κατώτερον προϋποθέτει τό ἀνώτερον.

(6) Ἰδοὺ καί πάλιν ἡ προτεραιότης τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς τό πρωτότυπον, βάσει τοῦ ὁποίου οἱ ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, οἱ κλητοὶ Αὐτοῦ, μορφοποιοῦνται καί γίνονται, **κατὰ χάριν τήν ἀκτιστον**, ἀδελφοὶ μὲν Χριστοῦ, υἱοὶ δὲ τοῦ Θεοῦ Πατρός: **«Οἶδαμε δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ τήν πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν· ὅτι οὖς προέγνω, καί προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, εἰς τό εἶναι Αὐτόν Πρωτότοκον, ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· οὖς δὲ προώρισε, τούτους καί ἐκάλεσε, καί οὖς ἐκάλεσε, τούτους καί ἐδικαίωσεν, οὖς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καί ἐδόξασε»** (Ρωμ. Η' 28-30).

58· Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 45 - 47), ως και σήμεραν ψάλλομεν: «**Ο καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ Ὑπέρθεος**» (Εἰρμός Δ΄ ᾠδῆς Ἀκαθίστου ὕμνου). Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι καὶ λέγεται **Ὁ ὩΝ καὶ Ὁ ΗΝ καὶ Ὁ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ** (Ἀποκάλ. Α΄ 4), «... **τό Α καὶ τό Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος**» (Ἀποκ. ΚΒ΄ 13) πάσης κτίσεως καὶ Μέσον Σωτηρίας Κεφαλαιωδέστατον.

«**Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο**» (Ἰωάν. Α΄ 14), ἑαυτὸν ἐκένωσεν ἐν χρόνῳ καὶ χρόνου πλήρωμα γέγονε σκηνώσας ἐν ἡμῖν. Ἄλλ' ἢ ἄκρα ταύτη πτώχευσις καὶ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασις, ἡ ἐσχάτη ταπεινώσις καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον κάθοδος τοῦ Θεοῦ, ἀνέμενεν ἐπὶ αἰῶνας τὴν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῆς ταπεινώσεως ἄνοδος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ δὲ τελεία ταπεινώσις, μεταξύ ἀνθρώπων ἀπάντων καὶ ἀγγέλων, σήμεραν μόνον ἐφάνη καὶ Αὕτη μόνη εἶπεν: «**Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου εἰ γένοιτό μοι κατὰ τό ῥήμά σου**» (Λουκ. Α΄ 38).

Τελειότερα κτίσματός τινος ταπεινώσις καὶ ὑψηλότερα κτίσματός τινος ἀρετῆ, ἀπὸ τῆς Θεοτόκου Μαρίας, οὐκ εὐρέθη ποτέ, οὐδέ ποτε εὐρεθήσεται, μήτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μήτε εἰς ἀπείρους πιθανούς κόσμους οὓς ἂν ἤθελε ποτε ἡ Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου κτίσαι. Διὰ τοῦτο καὶ Δέσποινα πάσης κτίσεως, καὶ Κυρία ἀγγέλων πάντων καὶ ἀνθρώπων, ἡ Πανυπερευλογημένη καὶ Ὑπερηνδοξοτέρα εἶναι καὶ λογίζεται, ὡς ψάλλει ἐπὶ αἰῶνας ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ: «**Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν Ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ, τὴν Ἀδιαφθόρος ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ τεκοῦσαν τὴν ΟΝΤΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΣ σὲ μεγαλύνομεν.**» Διὰ τοῦτο ἀξίως, εἰ καὶ ἐξ ἀναξίων χειλέων, ὡς «**Οὐρανῶν Ὑψηλότερα καὶ γῆς τό θεμέλιον**» (Κανὼν τοῦ Ἀκαθίστου) ἡ Παναγία χαιρετίζεται.

Αὕτη μόνη καὶ ἴση Αὐτῆς οὐδεμία. Αὕτη μόνη ἀξιομακάριστος, ἡ διὰ τὴν τελειότητα τῆς οἰκείας ἀρετῆς **τὸν ἀχώρητον παντὶ** ἐν ἑαυτῇ ἐχώρησεν καὶ οὐκ ἐστενοχώρησεν, ὡς **ἡ Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, ὡς ἡ Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου**. Αὕτη μόνη ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ

καὶ νὰ λάβῃ, καὶ αὕτη μόνη ἤκουσεν καὶ ἔλαβεν, ἐν ἀπολύτῳ ταπεινώσει, τό δι' Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ὑπερφυστάτον χρησιμολόγημα, τό ἀπ' αἰῶνος ἐν τῷ Θεῷ κεκρυμμένον Μυστήριον, τὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἀκήρατον χαρμονήν: «**Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ Υἱόν, καὶ καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ Υἱός Ὑψίστου κληθήσεται.... Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ Δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί διό καὶ τό γεννώμενον ἐκ σοῦ Ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ**» (Λουκ. Α΄ 31-35). Ἰδοὺ ὁ Πατήρ ὁ Ὑψιστος, ἰδοὺ ὁ Υἱός ὁ Ἄτρεπτος. Ἰδοὺ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅλη ἡ Ἁγία Τριάς **Ταυτουργεὶ ἐν μιᾷ Θελήσει καὶ Ἐνεργείᾳ Ἀχωρίστως καὶ Ἀδιαιρέτως**.

ᾠ! Μυστήριον Μέγα καὶ ἀνθρώποις καὶ Ἀγγέλοις ἀπρόσιτον ἢ Σάρκωσις τοῦ Χριστοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «**...καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν ΚΥΡΙΕ...**» (Ὄϊκος Α΄ Χαιρετισμῶν Παναγίας), καὶ «**...σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρχοῦτο Ὁ ΤΩΝ ΟΛΩΝ ΔΕΣΠΟΤΗΣ...**» (Θεοτοκίον Α΄ ἤχου), καθὼς καὶ πρὸς τὴν Θεοτόκον λέγει: «**...ἔσχες ἐν Μήτηρ τὸν ΕΠΙ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΟΝ καὶ ΤΕΤΟΚΑΣ ΑΧΡΟΝΟΝ ΥΙΟΝ...**» (Εἰρμός Ε΄ ᾠδῆς τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου).

Μὴ λοιπὸν τοιαύτης καταφρονήσωμεν εὐφροσύνης· μὴ τῆς θεοποιοῦ ἀμελήσωμεν ταπεινοφροσύνης. Δεῦτε ἐν μετανοίᾳ δῶμεν Δόξαν καὶ Τιμὴν καὶ Προσκύνησιν τῷ Ἀτρέπτῳ καὶ Ἀναλλοιώτῳ κατὰ τε τὴν Θεϊὰν Φύσιν καὶ Ὑπόστασιν σήμεραν **σάρκα καὶ ψυχὴν λογικὴν λαβόντι Ἰησοῦ Χριστῷ**, σὺν τῷ προαιωνίῳ Αὐτὸν Γεννήσαντι Θεῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Συναϊδίῳ Ἁγίῳ Πνεύματι, τῷ Μόνῳ Τρισυποστάτῳ Θεῷ, ᾧ πρέπει πᾶσα Λατρεία καὶ ἀδιαίρετος Προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ ἐπί τῶν ἡμερῶν μας ἐμφάνισις τῆς Ἀντιχρίστου Οἰκουμενιστικῆς Αἰρέσεως περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς προαιωνιότητος τοῦ Ἀνάρχου καὶ Ἀτρέπτου Προσώπου ἢ τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔγινε αἰτία καὶ ἀφορμὴ νὰ χρησιμοποιηθοῦν Ἀγιογραφικά, Ἀγιοπατερικά καὶ Ὑμνολογικά Ἱερά Κείμενα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, πρὸς κατασχύνην τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν ὀπαδῶν του, τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ συντριβὴν τῆς Ἀντιχρίστου Αἰρέσεως τῶν Ἐκκλησιολογῶν, Θεοχριστομάχων, Τριαδομάχων καὶ Σωτηριομάχων.

Ἐχει ἀποδειχθῆ ἀπὸ τὴν μακροαίωνν ἱστορίαν ὅτι οἱ Αἰρετικοὶ ὡς ὄργανα τοῦ Διαβόλου, ἔκαναν μὲν κακὸν εἰς τὰ μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἄθελά των καὶ καλὸν ἐποίησαν, κατὰ τὸ γνωστὸν ῥητόν, «οὐδὲν κακὸν ἀμιγῆς καλοῦ», καὶ κατὰ τὸν παγκόσμιον νόμον ὅτι «ὑπάρχει ἰσορροπία δυνάμεων ἐν τῇ φύσει».

Ὡς ἀποτέλεσμα, λοιπόν, τῆς ὀρθοδόξου ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐκάστοτε αἰρετικῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων εἰς τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους, κατόπιν προσευχῆς καὶ ἐπινεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐθεσπίσθησαν καὶ καθωρίσθησαν τὰ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΣΥΝΟΡΑ τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ, ὅπως τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, αἱ Ἀποφάνσεις καὶ οἱ ὅροι τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, αἱ γνῶμαι τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰ Ὑμνογραφικά λόγια εἶναι τὰ «ΠΑΓΧΡΥΣΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ», τὰ «ΠΥΞΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ», τὰ «ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΑ ΟΡΓΑΝΑ», τὰ καθοδηγοῦντα ἡμᾶς.

Ἐχοντες καὶ ἡμεῖς ὡς ΠΥΞΙΔΑΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ, τὰς Γνώμας καὶ Ἀποφάνσεις τῶν Ἁγίων, ἐκρίναμεν σκόπιμον καὶ ἀναγκαῖον νὰ παραθέσωμεν εἰς συνεχείας τὰ περὶ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης (Πενταπόλεως).

Ἀκολουθεῖ κατωτέρω μικρὰ εἰσαγωγή, καθὼς καὶ τὸ κείμενον ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως (Κεφαλᾶ) εἰς συνεχείας:

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

Οἱ κατὰ καιροὺς Διωγμοὶ ἐπολέμησαν δι' ἔργον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησιολογία σήμερον, πολεμᾷ διὰ λόγου τὴν περὶ Ἐκκλησίας Ἀλήθειαν καὶ διαστρέφει τὸν περὶ Ἐκκλησίας λόγον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἐπιτιθεμένη δὲ κατὰ τῆς Κιβωτοῦ τῆς Ἀληθείας ἀναπόφευκτα διασαλεύει καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς, ἀλλοιώνει πᾶν Δόγμα περὶ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ συγχέει τὴν Σωτήριον Διδασκαλίαν περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Κατ' ἀνάγκην, ἡ Ἐκκλησιολογία ἀποτελεῖ καὶ Θεοχριστομαχίαν καὶ Τρια-

δομαχίαν καί Σωτηριομαχίαν.

Ἐάν διασαλευθῆ ἓνα Δόγμα τῆς Ὁρθοδοξίας διασαλεύονται καί ἀλλοιώνονται ὅλα τὰ Δόγματα διότι τό περί ἀλληλοπεριχωρήσεως Δόγμα ὑπάρχει καί εἰς ὅλα τὰ Δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.

Ἡ Ἐκκλησιομαχία ἀποτελεῖ ἀσυγχώρητον βλασφημίαν κατά τοῦ Παναγίου Πνεύματος διότι ἀντιστρατεύεται τήν Θεῖαν Χάριν, ἣτις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπεργάζεται τήν τῶν λογικῶν κτισμάτων σωτηρίαν καί θέωσιν.

Διά τοῦτο καί εἰς ἀντίστασιν πρὸς τήν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιομαχίας, ἦτις πηγάζει μὲν ἐκ τοῦ Ἀντιχρίστου καί Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, διά δέ τῶν θραυστάτων Θεομάχων, Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καί Τζανῆ εἰσεπήδησεν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κρίνεται ἐπιβεβλημένη ἡ εἰς σειρᾶν δημοσιεύσεων τοῦ «Κ.Ε.Ο.» ἀνατύπωσις Ἐκκλησιολογικῶν κειμένων τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, ἀρχῆς γενομένης μέ τήν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως «Μελέτην Περί τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, Αἴγινα 1913». Ἡ μελέτη αὐτή ἀνακεφαλαιώνει ὅτι διδάσκει ἡ Ἱερά Παράδοσις περί τῆς Ἐκκλησίας καί παρουσιάζει ἐν συνόψει τόν περί Ἐκκλησίας λόγον.

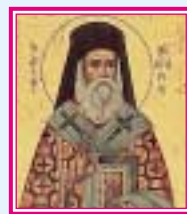
Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τό κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἶδει ὑποσημειώσεων.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΚΡΑΙΦΝΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἐκκλησία κατά τό ἀκραιφνές τῆς Ὁρθοδοξίας πνεῦμα δύο ἔχει σημασίας, μίαν ἐκφράζουσαν τόν δογματικόν καί θρησκευτικόν αὐτῆς χαρακτῆρα, ἥτοι τόν ἐσωτερικόν, τόν ἰδιαζόντως πνευματικόν, καί ἑτέραν τήν ἐκφράζουσαν τόν ὑπό τῆς σημασίας τῆς λέξεως ἐκδηλούμενον, ἥτοι τόν ἐξωτερικόν. Κατά ταῦτα ἡ Ἐκκλησία κατά τό Ὁρθόδοξον πνεῦμα καί τήν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν διττῶς ὀρίζεται: ὡς θρησκευτικόν καθίδρυμα καί ὡς θρησκευτική κοινωνία.

Ὁ ὀρισμός τῆς Ἐκκλησίας ὡς θρησκευτικοῦ καθιδρύματος δύναται νά διατυπωθῆ οὕτως : Ἐκκλησία ἐστὶ θεῖον(1) θρησκευτικόν καθίδρυμα τῆς Καινῆς

(1) Θεῖον δέ προσαγορεύεται, οὐχ ἀπλῶς διότι ὑπό τοῦ Θεοῦ ἔχει τό εἶναι, ἅπας γάρ ὁ κόσμος παρὰ Θεοῦ ἐγένετο ἀλλ' οὐ θεῖος καλεῖται, ἀλλὰ διότι ἐν αὐτῷ οἰκεῖ καί ἐνεργεῖ, ὡς Κεφαλή ἐν Σώματι, Θεός ὁ ὑπερκόσμιος, ἡ Ὑπερούσιος Τριάς.

Διαθήκης τό οικοδομηθέν ὑπό τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διά τῆς ἐνσάρκου Αὐτοῦ Οἰκονομίας, τό ἴδρυθέν ἐπί τῆς πρὸς Αὐτόν πίστεως καί ὀρθῆς ὁμολογίας, καί ἐγκαινιασθέν κατά τὴν ἡμέραν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ Παναγίου καί τελεταρχικοῦ Πνεύματος(2) ἐπί τοὺς Ἄγιους Μαθητάς καί Ἀποστόλους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ οὓς ἀνέδειξεν ὄργανα τῆς Θείας χάριτος πρὸς διαιώνισιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος, ἐν ᾧ τό σύνολον τῶν ἀποκαλυφθεισῶν ἀληθειῶν ἐστὶν ἐμπεπιστευμένον, ἐν ᾧ ἐνεργεῖ ἡ θεία χάρις(3) διά τῶν μυστηρίων, ἐν ᾧ ἀναγεννῶνται οἱ πίστει πρὸς τόν Χριστόν Σωτῆρα προσερχόμενοι, ἐν ᾧ ἡ τε ἔγγραφος καί ἀγραφος ἀποστολική διδασκαλία καί παράδοσις διεσώθη.

Ὁ ὀρισμός τῆς Ἐκκλησίας ὡς θρησκευτικῆς κοινωνίας δύναται νά ὀρισθῆ οὕτως: Ἐκκλησία ἐστὶ κοινωνία ἀνθρώπων ἠνωμένων ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ Πνεύματος(4), ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς Εἰρήνης (Ἐφεσ. Δ' 3).

Ὁ ὀρισμός τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐκ τοῦ ἔργου τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς δύναται νά διατυπωθῆ ὡς ἐξῆς: Ἐκκλησία ἐστὶ τό ὄργανον τῆς Θείας

χάριτος, τό ἐνεργοῦν τὴν κοινωνίαν τοῦ Θεοῦ καί ἀνθρώπων διά τῆς πρὸς τόν Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν Πίστεως(s).

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐξαπέστειλε τό Πανάγιον αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπί τοὺς Ἄγιους Αὐτοῦ Μαθητάς καί Ἀποστόλους καί ἐθεμελίωσεν ἐπί τῶν Ἀποστόλων τὴν μίαν Ἄγιαν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Θεοῦ καί ἀνθρώπων κοινωνίαν, δούς αὐτῇ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἵνα αὕτη ἐπαναφέρῃ αὐτό ἀπὸ τῆς πλάνης καί ἐπαναγαγοῦσα ἀναγεννήσῃ αὐτό διά τῶν μυστηρίων καί θρέψασα διά τοῦ ἐπουρανίου ἄρτου καταστήσῃ αὐτό τοῦ μέλλοντος βίου ἄξιον.

Ἐν τῇ Ἄγιᾳ Γραφῇ δύο ἔχει σημασίας ἡ λέξις Ἐκκλησία· συχνότατα μὲν οὕτω καλεῖται ἡ κοινότης ἀνθρώπων τῷ συνδέσμῳ τῆς θρησκείας ἠνωμένων, ἄλλοτε δέ αὐτός ὁ Ναός τοῦ Θεοῦ, εἰς ὃν συνέρχονται οἱ πιστοὶ πρὸς κοινὴν λατρείαν. Ὁ δὲ Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων λέγει ὅτι ἐκλήθη Ἐκκλησία διά τό πάντα ἐκκαλεῖσθαι ὁμοῦ καί συνάγειν(6).

(2) Οὐ μόνος ἐνεργεῖ ὁ Χριστός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς κεχωρισμένος Πατρός καί Πνεύματος Ἁγίου κατά τὴν δόξαν τῶν Χριστομονιστῶν, ἀλλ' ὁμοῦ μετὰ Πατρός καί Πνεύματος ἐν μιᾷ ἀδιαιρέτῳ Θείᾳ Θελήσει, διότι ταυτοურγεῖ ἡ Ἁγία Τριάς.

(3) Οὐσιῶδες χαρακτηριστικὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸν ἐκ πασῶν τῶν αἰρετικῶν καί σχισματικῶν «Ἐκκλησιῶν», ἡ ἐν αὐτῇ παρουσία καί ἐνέργεια τῆς Ἀκτίστου Θείας Χάριτος.

(4) Ἄνευ τῆς ἀκτίστου ἐνότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀδύνατος ἐστὶν ἡ ἐνότης τῶν κτιστῶν ἀνθρώπων εἰς κοινωνίαν μίαν, εἰς Ἐκκλησίαν Θεοῦ, ἣτις ἐστὶ Κοινωνία, Σχέσις καί κατά χάριν ἔνωσις ΘΕΟΥ καί ἀνθρώπων.

(5) Ἐκ τῆς παρουσίας καί ἐνεργείας τῆς Θείας Χάριτος, ἣτις ἐκπορεύεται ἐκ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ταυτορροῦσης τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνίσταται καί γνωρίζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς Κοινωνία Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

(6) Ἡ δὲ κλήσις ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ καί οὐ παρ' ἀνθρώπων, ἀκτίστως εἰς τόν Θεόν συνάγουσα τὰ κτίσματα ἐν ὁμοιοῖᾳ. Θεός ὁ καλῶν καί συνάγων τῇ ἀκτίστῳ Αὐτοῦ Χάριτι. Θεός ὁ εἰς Αὐτόν Ἐκκλησιάζων. Θεός ὁ Ἐκκλησιαστής. Διὸ καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐστὶ καί λέγεται.

Ἐκκλησία (ἐκ τοῦ ἐκκαλῶ) εἶναι λέξις ἀρχαία Ἑλληνική, δηλοῦσα τήν τε συνάθροισιν τῶν πρὸς τινα σκοπὸν προσκαλουμένων ἀνθρώπων, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ συνέρχονται, ἦτοι τὸ τε περιέχον καὶ τὸ περιεχόμενον.

Ἐν τῇ γενικότερα Χριστιανικῇ σημασίᾳ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κοινωνία πάντων τῶν λογικῶν καὶ ἐλευθέρων ὄντων, τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Σωτῆρα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀγγέλων, ἦτις (κοινωνία) ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι «τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφεσ. Α' 10 καὶ 20-23), τό περιλαμβάνον καὶ τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύσαντας πρὸς τῆς ἐλεύσεως Αὐτοῦ, τοὺς ἀποτελέσαντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Π. Δ. ἦτις ἐπὶ μὲν τῶν Πατριαρχῶν ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῶν ἐπαγγελιῶν καὶ τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως πίστεως, ἦτοι ἀγράφως, ἐπὶ δὲ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν, διὰ τοῦ Νόμου καὶ τῶν προφητειῶν, ἦτοι ἐγγράφως(7).

Ἐν τῇ μερικωτέρᾳ δὲ καὶ μᾶλλον συνήθει σημασίᾳ, Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Καινῆς Διαθήκης ἢ ἡ Ἐκκλησία τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἢ τοὺς εἰς Αὐτὸν ὀρθόδοξως πιστεύοντας περιλαμβάνουσα. Λέγεται δὲ προσέτι οἶκος Θεοῦ, διότι ἐν αὐτῷ ἰδίᾳ οἰκεῖ καὶ λατρεύεται ὁ Θεός(8), ἅμα δὲ διότι θεμέλιοι μὲν τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶν οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, ἀκρογωνιαίος δὲ λίθος ὁ Σωτῆρ, στῦλοι δὲ οἱ Πατέρες οἱ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως τηρήσαντες, λίθοι δὲ οἱ πιστοί(9). «Οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου (λίθου) αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. Β' 19-22)(10).

Ἡ Ἐκκλησία τέλος καλεῖται ἐν τῇ θεοπνεύστῳ γραφῇ πῆ μὲν νύμφη Χριστοῦ «Ἡρμωσάμην ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἀγνήν παραστήσαι τῷ Χριστῷ» (Β' Κορινθ. ΙΑ' 2), πῆ δὲ οἶκος Θεοῦ καὶ Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος(11), στῦλος τε καὶ ἐδραῖωμα

(7) Ὑπὸ πολλὰς ἐνοίας νοεῖται ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ὑπὸ τὴν πλέον γενικὴν, περιλαμβάνει καὶ τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀγγέλους πρὸ τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

(8) Οἶκος Θεοῦ ἢ Ἐκκλησία, διότι ἐν αὐτῇ οἰκεῖ ὁ Θεός. Οὐ δὲ ὡς μέλος τοῦ Σώματος ἀλλ' ὡς Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας οἰκεῖ ἐν αὐτῇ ὁ Θεός. Οἱ ἐκτοπιζόντες τὸν Θεὸν ἐκ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀρνούμενοι ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς ἐστὶ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐνοικον ἐκβάλλωσιν τοῦ Οἴκου καὶ τὸν οἶκον κενὸν καθιστῶσιν. Εἰς ἔξωσιν ἐκ τοῦ Οἴκου Του τὸν Θεὸν ἐνάγοντες, ξένοι καὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πολέμιοι τοῦ Θεοῦ καθίστανται.

(9) Καὶ διὰ τοῦτον ἀκόμη τὸν λόγον λέγεται Οἶκος Θεοῦ ἢ Ἐκκλησία, διότι θεμέλιοι Αὐτῆς εἰσὶν οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ Ἀκρογωνιαίος Λίθος ὁ Σωτῆρ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δύο φύσεις Ἐαυτῷ ἦνωσεν ὁ Ἰησοῦς, τὴν χρονικὴν ἀνθρωπίνην μετὰ τῆς ἀχρόνου Θεϊκῆς, διὸ καὶ ἀκρογωνιαίος ἐστὶ. Ἀλλὰ καὶ Λίθος ἐστὶ Προαιώνιος, διότι τὸ ἀρραγές καὶ ἄτρεπτον τῆς ἐκ Πατρὸς Γεννηθείσης Ἁϊδίου Αὐτοῦ Μιᾶς Ὑποστάσεως.

(10) Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐξ Ἐφέσου Χριστιανούς, ὁ Ἀπόστολος καλεῖ αὐτοὺς συμπολίτας τῶν ἁγίων ἐν τῇ Πόλει τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Προφητῶν καὶ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(11) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἐστὶ Θεοῦ ζῶντος, τουτέστιν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Πανσάτω γοῦν ἢ μανίᾳ τῶν Θεομάχων οἵτινες τὸν Χριστὸν τῆς Ἀδαιρέτου Τριάδος χωρίζωσιν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

τῆς ἀληθείας, ἄλλοτε δέ σῶμα Χριστοῦ: «Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους».

Ὁ ἐν Λυκία Ἐπίσκοπος Μεθόδιος (τέλει γ' αἰῶνος) ἐν τῷ συγγράματι αὐτοῦ, « Συμποσίω τῶν δέκα παρθένων», καλεῖ τὴν Ἐκκλησίαν δοχεῖον τῶν θείων δυνάμεων καί ἀιδίως νεάζουσαν νύμφην τοῦ Λόγου· αὕτη ἐστὶ θεῖον πλάσμα ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων ἐξέχον· ταύτην τέλος παριστᾷ ὡς τὸ «ἄθροισμα καί τὸ στίφος τῶν πεπιστευκότεων» ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πρεσβύτεροι διδάσκουσι τοὺς νεωτέρους καί οἱ τέλειοι τοὺς ἀσθενεστερούς.

Ἰππόλυτος ὁ γνωστός ἐκκλησιαστικός πατήρ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καί μαθητὴς τοῦ Εἰρηναίου (Γ' αἰῶνος ἀρχή) ἐν τῷ συγγράματι αὐτοῦ «Ἀπόδειξις περὶ Χριστοῦ καί

Ἄντιχρίστου» ἐκτενωῶς πραγματεύεται περὶ Ἐκκλησίας παραβάλλον αὐτὴν πρὸς ναῦν ἐν τῇ θαλάσῃ κυμαιμένην ἐν αὐτῇ· ἐν αὐτῇ τοποθετοῦνται ὁ ναύκληρος, οἱ ναῦται, τὰ ἰστία, αἱ ἄγκυραι καί πάντα τὰ τοῦ πλοίου ἐξαρτήματα, συμβολικῶς παριστῶνται τὸν Χριστόν, τοὺς ἀγγέλους, τοὺς πιστούς.

Πιστεύοντες οὖν εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ τοιαῦτας προσηγορίας ἐπιθέν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀναγκαιῶς πιστεύομεν καί εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τὴν τοιαῦτας προσηγορίας δεξαμένην παρὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος (Ἴδε Μεγ. Βασιλ. Πρὸς Ἀμφιλόχιον περὶ Πνεύματος ΚΖ' καί πρὸς Διόδωρον ἐπιστολὴν).

(*Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον*)

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ο.

ΕΠΙ Τῆ ΕΝΔΟΞῶ, ΛΑΜΠΡΟΦΟΡῶ

ΕΝΣΩΜῶ ΚΑΙ ΕΚ ΤΑΦΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΑΠΕΥΘΥΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ
ΤΟΝ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

ΚΑΙ ΕΥΧΕΤΑΙ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΕΣ ΙΔΩΜΕΝ
ΤΗΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΩΝ ΗΜΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΗΜΩΝ ΛΥΤΡΩΣΙΝ,
ΠΡΟΣ ΖΩΗΝ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΝ, ΠΡΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΝ
ΑΙΩΝΙΟΝ, ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΑΚΗΡΑΤΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ
ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΩΝΥΜΟΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΑΘΗΚΙΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΘΝΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Πάνω αριστερά: Γενική άποψις τής Ιεράς και Κοινοβιακής Μονής «ό Εὐαγγελισμός τής Θεοτόκου» εἰς Ἀθήρια Κορινθίας. **Εἰς τό Μέσον:** Φορητῆ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τής Θεοτόκου, τοῦ 16ου αἰῶνος, εὐρίσκειται εἰς Μουσεῖον τής Μόσχας. Διακρίνεται ἄνωθεν ὁ ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ καὶ ὁ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥἴΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ὡς ΘΕΙΟΝ ΒΡΕΦΟΣ ἐν τῇ Κοιλίᾳ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ. **Δεξιὰ Πάνω:** Ἀναμνηστικὸν ἐνθύμιον πρὸ 25ετίας τής Ἀδελφότητος τής Ιεράς Μονῆς μετὰ τοῦ Γέροντος καὶ Καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου. Ἐνωθεν τής Ἀδελφότητος ἡ φωτογραφία τοῦ γέροντος καὶ ΚΥΡΙΟΠΟΣ τής Ἱ. Μονῆς Καθηγουμένου Μωυσοῦς Μοναχοῦ (†16.6.1946).

Πάνω: Ἀπὸ τήν περιφορὰν τής Ιεράς Εἰκόνος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τής Θεοτόκου ἐντὸς τοῦ περιβόλου τής Ιεράς Μονῆς. Αἱ ἔθνικα ἐνδυμασίαι καὶ τό ὄλον ἑορταστικὸν πνεῦμα καὶ ἡ πανηγυρὶς μᾶς μετέφερον μερικὸς αἰῶνας πρὶν.

Πάνω αριστερά: Στιγμιότυπον ἀπὸ τήν λήξιν τῶν ἐθνικῶν ἐκδηλώσεων κατὰ τήν ὁποίαν ὁ Παναγιώτατος καὶ Καθηγουμένος τής Ἱ. Μονῆς κ. Χρυσόστομος συγχάφει ὄλους, καὶ τοὺς διοργανωτάς καὶ τοὺς συμμετέχοντας διὰ τήν ἀφογὸν ἐκτέλεισιν καὶ παρουσίαισιν τόνισαι τήν ἰδιαιτέραν σημασίαν αὐτῶν διὰ τήν ἐποχὴν μας καὶ τό Ἔθνος μας καὶ τοὺς εὐχήθη αὐτές τίς σιγ-μέσ νά τίς ἔχουν πάντα μέσα εἰς τήν φυχήν των. **Εἰς τό μέσον:** Τό Ἐθνικὸν Λάβαρον τής Ἑπαναστάσεως τοῦ 1821 τό ὁποῖον εὐρίσκειται εἰς τήν Μονήν τής Ἁγίας Λαύρας εἰς τήν Πελοπόννησον. **Ἐνω Δεξιὰ:** Ἡ Ἑλληνορθόδοξος «φυχή» ὄλων τῶν ἡλικιῶν συμμετεῖχε μέ τάς ἐθνικάς ἐνδυμασίας καὶ ἐν πομπῇ καὶ μέ ἐθνικούς ὕμνους κατευθύνεται εἰς τόν χῶρον ὅπου θά γίνουσι οἱ ἐκδηλώσεις ἀπὸ τήν ζωήν τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων μέ τήν ἀδούλωτον φυχή των.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ

«Θάνατος είναι μὲν κυρίως, ὄχι ἡ βιολογική νέκρωση τοῦ σώματος, ἀλλὰ ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸ Θεό, κέντρο δὲ τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία. Αὐτὸ τὸ θάνατο προτίμησε ὁ Ἄδάμ καὶ ἔγινε ἐξόριστος τοῦ παραδείσου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ σωματικὸς του θάνατος ἐπακολούθησε, ὡς φυσική συνέπεια, τὸν ψυχικὸ θάνατο. Ἀντίθετα, ζωὴ πραγματική εἶναι ὁ ἴδιος Αὐτὸς πού εἶπε· Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ζωὴ (Ἰωάν. ια΄ 25). Αὐτὸς (ὁ Κύριος) διὰ τοῦ ἔκουσίου δικοῦ Του θανάτου, ξανάφερε πάλι στή ζωὴ τὸν ἀπὸ παλιά νεκρωθέντα ἄνθρωπο» (*Μάξιμος ὁμολογητής, Περί Ἀγάπης, κεφ. 93*).

«Ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ζεῖ ὅταν ὑπάρχη σ' αὐτὸ ἡ ψυχὴ, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ζωντανή ὅταν ἐνοικεῖ σ' αὐτὴ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὅταν ἀναχωρήσει ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα μένει νεκρὸ, ἔτσι καὶ ὅταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀποχωρήσει, ἡ ψυχὴ χάνει τὴν μακάρια ζωὴ. Δὲν πεθαίνει βέβαια, ἀλλὰ βιώνει πλέον τὴν χειρότερη μορφή τῆς ζωῆς, τὸ γεγονός τοῦ θανάτου» (*Ἰσιδώρος ὁ Πηλουσιώτης, Ἐπιστολή 253, Γ*).

«Τί σημαίνει ἀλήθεια θάνατος τῆς ψυχῆς; Ἀναμφίβολα ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἀκριβῶς, σέ ἕναν τόπο ἂν ὑπάρχει φῶς δὲν μπορεῖ ταυτόχρονα νά ὑπάρχει καὶ σκοτάδι, ἀλλὰ ὅταν σβήνει τὸ φῶς τότε ἐπέρχεται τὸ σκοτάδι... Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ὅταν εἶναι παρὼν στὴν ψυχὴ μας αὐτὴ εἶναι ἀδύνατον νά θανατωθεῖ» (*Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ὁμιλ. ΛΑ΄, 173*).

«Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος εἶναι ὁ θάνατος τοῦ σώματος, ἔτσι καὶ ὁ χωρισμὸς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ψυχὴ εἶναι ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς. Αὐτὴ τὴ σημασία εἶχε ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ στὸν παράδεισο ὅταν ἔλεγε στὸν Ἄδάμ πὼς ἂν κάποια ἡμέρα φᾶς ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ θά πεθάνεις ὅπωςδὴποτε. Τότε λοιπὸν θανατώθηκε ἡ ψυχὴ τοῦ γενάρχη, ἐξ αἰτίας τῆς παραβάσεως, ἡ ὁποία τὴν χώρισε ἀπὸ τὸν Θεό... Αὐτὸς εἶναι ὁ χειρότερος θάνατος, ἀκόμα καὶ τοῦ σωματικοῦ, ἡ αὐτονόμηση τῆς ψυχῆς μας ἀπὸ τὴ Θεία Χάρη καὶ τὴ σύζευξή της μὲ τὴν ἁμαρτία... Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ψυχικὸ θάνατο πρέπει καὶ μεῖς νά ἀποφύγουμε, χρησιμοποιώντας ὅλες μας τίς δυνάμεις, ἄς ἀπορρίψουμε καὶ ἄς ἀποτάξουμε ὅλα ἐκεῖνα, καὶ τίς σχέσεις καὶ τίς πράξεις καὶ τίς θελήσεις πού μᾶς παρασύρουν καὶ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ συστήνουν σέ μᾶς τὸ θάνατο». (*Ἰδιος, Πρὸς Ξένην Μοναχὴν, Φιλοκαλία, τόμ. Δ΄, σελ. 93-94, ἐκδ. Ἀστέρος*).

Η ΕΚ ΤΑΦΟΥ ΕΝΣΩΜΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«*Αναστάς ό Ίησοϋς από τού ΤΑΦΟΥ καθώς προείπεν έδωκεν ήμίν τήν
Αϊώνιον Ζωήν και μέγα έλεος*» (Τροπάριον μετά τό Έωθινόν Ευαγγέλιον).

«*Η τού ΚΥΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ Σώματος Άφθαρτισθέντος και ψυχής ένωσις
ήν ταϋτα γάρ τά διαιρεθέντα*» (Αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός, Ε.Π.Ε. τόμ. 1ος, σελ. 566).

«*...λύσατε τόν Ναόν τούτον και έν τρισίν ήμέραις έγερῶ αυτόν.... Έκεϊνος δέ
έλεγεν περί τού Ναού τού Σώματος Αυτόϋ...»* (Ιωάν. Β' 19-21).

Η Νεοεικονομαχική Αίρεσις τού 20ού αιῶνος, ὡς εἶναι ἤδη γνωστόν, ἀρνεῖται καί δέν πιστεύει εἰς τήν Σωματικήν ἐκ Τάφου Ἀνάστασιν τού Χριστοῦ καί δι' αὐτό ἀπορρίπτει καί καταστρέφει τάς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι εἰκονίζουσι τόν Χριστόν Ἀναστάντα ἐκ Τάφου.

Οἱ Νεοεικονομάχοι πιστεύουσι εἰς τήν ψυχικήν Ἀνάστασιν τού Χριστοῦ εἰς τόν Ἄδην, ὅπως καί αἱ ψυχαί τῶν ἀνθρώπων καί δι' αὐτό δέχονται ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τού Χριστοῦ τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου, διότι φρονοῦσι καί δημοσιεύουσι ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη εἰκονίζει τήν Ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς τού Χριστοῦ εἰς τόν Ἄδην.

Ἡ Αἵρεσις αὕτη ἔχει ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘΗ ὑπό τῆς ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τού ΘΕΟΥ.

Περί τῆς Εἰκόνης τῆς Ἐνσώμου καί ἐκ Τάφου Ἀναστάσεως τού Χριστοῦ.

Υπάρχουσι δύο εἰδῶν θάνατοι: **Πρῶτον** ὁ ψυχικός καί **δεύτερον** ὁ Σωματικός. Θάνατος τῆς ψυχῆς ἢ ψυχικός θάνατος εἶναι ὁ πνευματικός θάνατος δηλαδή ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπό τόν Θεόν.

Ψυχικός θάνατος λοιπόν δέν σημαίνει ὅτι ἡ ψυχὴ ὀδηγεῖται εἰς θάνατον ἤτοι εἰς τήν ἀνυπαρξίαν.

Αἱ ψυχαί τῶν ἀνθρώπων κληρονομήσασαι τό προπατορικόν ἁμάρτημα, ἀπό τούς Πρωτοπλάστους, καί ἔχουσαι καί ἰδικὰ τῶν ἁμαρτήματα ὠδηγοῦντο εἰς τόν πνευματικόν θάνατον.

Ὁ ΥἱΟΣ καί ΛΟΓΟΣ τού ΘΕΟΥ Σαρκοθεῖς καί Ἐνανθρωπήσας, διὰ τού Ἁγίου Πνεύματος, καί προσλαβὼν ὅλην τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ἤτοι, Σῶμα καί Ψυχὴν λογικήν καί νοεράν **ἦτο ἀδύνατον** νά μετεῖχε τού προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, διότι τότε ἡ ψυχὴ καί τό σῶμα (ἀνθρωπίνη φύσις) δέν θά ἦταν ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΩΣ ἠνωμένα μετὰ τού ΥἱΟΥ καί ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Ὁ Παντοδύναμος Θεός ἀδυνατεῖ νά ἐνωθῆ μετὰ τού ἀκαθάρτου καί νά φέρῃ ἐν ἑαυτῷ ἁμαρτίαν.

Ἐάν, ὃ **μή γένοιτο**, δεχθῆ τις ὅτι εἶχε ἡ

άνθρωπινή φύσις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ προπατορικόν ἀμάρτημα τότε εἶναι **θανασίμως Αἰρετικός**. Ἡ Σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου ἐγένετο διὰ Πνεύματος Ἁγίου καί οὕτω **ἀπορρίπτεται ἀσυζητητί** κάθε ἀντίθετος ἄποψις.

Ἡ ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ τῶν ἐν Χριστῷ δύο φύσεων, Θείας καί ἀνθρωπίνης ἐν τῷ ΠΡΟΣΩΠῳ τοῦ ΥἱΟΥ καί ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἐθέωσε ἀυτήν, ἀπό αὐτήν ταύτην τήν στιγμὴν τῆς συλλήψεως, καί **οὐδέποτε ἐχωρίσθη**, διότι μόνον ἡ ἀμαρτία χωρίζει τήν ψυχὴν ἀπό τόν Θεόν καί αὐτός ὁ χωρισμός εἶναι χειρότερος καί ἀπό τόν σωματικόν.

Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει διὰ τόν Χριστόν: «ὅς ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ» (Α' Πέτρου Β' 22), (Ἡσαΐας ΝΓ' 7-9), καί Ὁ Χριστός εἶπεν: «τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περί ἀμαρτίας;» (Ἰωάν. Η' 46).

Ἐφ' ὅσον ὁ Σαρκωθεὶς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν ἡμάρτησεν, δέν ὑπάρχει ἀνάγκη νά γίνεται λόγος περί θανάτου τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὅποτε οὔτε καί περί ἀναστάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενί νά γίνῃ δεκτὴ τοιούτου εἴδους συζήτησις. Μόνον οἱ ἀντίχριστοι καί Ἄθεοι Οἰκουμενισταὶ φρονοῦν τοιαῦτα. Ἄλλωστε αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστός δέν ἀνεστήθη.

Ἡ Αἰρετικὴ θεωρία περί ἀναστάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Ἄδου δημιουργεῖ εὐλογα καί ἀναπάντητα ἐρωτήματα.

1) Διὰ νά ἀναστηθῇ ἡ ψυχὴ τοῦ Χρι-

στοῦ σημαίνει καί προϋποθέτει ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ τῆς ψυχῆς, ὁ ὁποῖος ἐπῆλθεν ἐξαιτίας ἀμαρτίας τινός τήν ὁποῖαν ἐποίησεν ὁ Χριστός πρὶν πεθάνει σωματικῶς εἰς τόν Σταυρόν.

Αὐτό ὅμως γεννᾷ ἀλυσιδωτὰ ἄλλα ἐρωτήματα ὅπως: Τί ἀμαρτίαν ἐποίησεν; Πότε τήν ἐποίησεν; Καί ἐάν ἐποίησεν, (Συγχώρεσέ μας Χριστέ ὁ Θεός), τότε ἐχωρίσθη ἡ ψυχὴ του ἀπό τήν Θεότητα ὅποτε ἀκολουθεῖ ἀναγκαστικῶς καί ὁ χωρισμός τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων.

Αὐτό ὅμως θά ἡδύνατο νά ὑποτεθῇ ἐάν

Φορητὴ εἰκὼν 20οῦ αἰῶνος. ὑπῆρχεν καί ἀνθρώπινον

κτιστόν πρόσωπον ὅπως ἐπρέσβευεν ὁ Αἰρεσιάρχης Νεστόριος, ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ συνυπάρχουν ΔΥΟ πρόσωπα, ἓνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί δεύτερον τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας, τήν ὁποῖαν ἀποκαλοῦσεν καί ἀνθρωποτόκον καί ὄχι ΘΕΟΤΟΚΟΝ. Ἡ δοξασία αὕτη κατεδικάσθη καί ἀνεθεματίσθη ὑπό τῆς Ἁγίας Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τό ἔτος 431 ἐν Ἐφέσῳ.

Βεβαίως ἡ περίπτωσις αὕτη ἀπορρίπτεται ἀσυζητητί ὡς Αἰρετικὴ καί Ἀντίχριστος.

Καί τοῦτο διότι, ἡ ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ τῶν δύο φύσεων γενομένη ἀπό τήν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ἐν τῇ Θεοτόκῳ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἐχωρίσθη μέχρι σήμερον καί οὐδέποτε θά γίνῃ, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἐγένετο, οὔτε ἐν τῇ ἐπιγείῳ ζωῇ τοῦ Χριστοῦ, οὔτε κατά τήν Σταύρωσιν, οὔτε ἐν τῷ Ἄδῃ, οὔτε μετὰ τήν Ἀνάστασιν, οὔτε μετὰ τήν Ἀνάληψιν, οὔτε καί ὅταν ἐκάθην ἐκ Δεξιῶν τοῦ ΠΑΤΡΟΣ

ἐκ τοῦ ὁποῖου ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἐχωρίσθη.

Κατὰ τὴν σύλληψιν - Σάρκωσιν- ἐθέω-
σεν τό πρόσλημμα καὶ ἔγινε Σῶμα ΘΕΟΥ,
«ΘΕΟΥ τό Σῶμα καὶ Θεοῖ με καὶ τρέ-
φει». (Εὐχὴ τῆς Θείας Μεταλήψεως).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει:
«Κάτεισιν εἰς Ἄδην ψυχὴ τεθεωμένη» ἦτοι
«Κατῆλθεν ἡ τεθεωμένη ψυχὴ τοῦ Χρι-
στοῦ εἰς τὸν Ἄδην» (Αγ. Ἰωάν. Δαμασκ.
ΕΠΕ, τόμ. Α' 416-417), ὁπότε τὰ περὶ «Α-
ναστάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ» ἀ-
πορρίπτονται καὶ καταδικάζονται ὡς
Ἀντίχριστος καὶ δαιμονικὴ Αἵρεσις.

Τό Αἰρετικόν αὐτό φρόνημα τῶν Νεο-
εικονομάχων ἔχει ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗ καὶ
ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘΗ ὑπὸ τῶν ΔΥΟ Ἱστο-
ρικῶν Ποιμαντορικῶν Ἐγκυκλίων. Τῆς
πρώτης, ὑπ' ἀριθμ. 2566/23.1.1992, τῆς
Δευτέρας, ὑπ' ἀριθμ. 2660/ 26.2.1993,
καθὼς καὶ ὑπὸ τῆς Τρίτης, ὑπ' ἀριθμ.
35/19.2.1997.

Οἱ Αἰρετικοὶ Νεοεικονομάχοι πιστεύ-
ουν, φρονοῦν καὶ διακηρύσσουν δημοσίως,
προφορικῶς καὶ ἐγγράφως ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς
εἰς Ἄδου Καθόδου εἶναι ἡ πραγματικὴ
εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως, διότι εἰκονίζει τὴν
Ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν
Ἄδην.

Τοῦτο ἐλέχθη ἐπισημῶς ὑπὸ τῶν
Ἀρχηγῶν τῆς Αἰρέσεως ταύτης τὴν
14.9.1992 ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία
συνέτασεν τό σχέδιον τῆς πρώτης Ἐγκυ-
κλίου, εἰς τό Πνευματικόν Κέντρον τῆς
Ἱεραῶς Συνόδου ἐν Ἀθήναις.

Ἐπίσης εἰς φυλλάδιον δημοσιευθέν τὴν
12.7.1994, ὑπὸ τοῦ Παύλου Καραγεωρ-
γίου κατοίκου Κάτω Ἡλιουπόλεως
Ἀθηνῶν, (συνταχθέν ὁμως ὑπὸ τῶν ὀπι-
σθεν αὐτοῦ κρυπτομένων ἀρχηγῶν τῆς ἐν
λόγῳ Αἰρέσεως), ἔγραφεν: «Εἰς τὴν εἰκό-

ναν τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου εἶναι ἡ εἰκὼν
τῆς Ἀναστάσεως διότι: «Δέν εἶναι μόνον
ἀνάστασις τῶν ψυχῶν οὔτε μόνον ἀνά-
στασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἶναι ἡ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν
ψυχῶν...», σελίς (5).

Πιστεύουν οἱ Νεοεικονομάχοι δη-
λαδῆ, ὅτι ὁ Χριστός ἀνεστήθη εἰς τὸν
Ἄδην καὶ ὄχι ἐκ τοῦ Τάφου.

Εἰς τὸν Ἄδην ὁμως ἦτο ἡ τεθεωμένη
Ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τό Θεοὑπόστα-
τον καὶ Πανάγιον Σῶμα Του, τό ὁποῖον ἦτο
εἰς τὸν Τάφον: «Ἐν Τάφῳ Σωματικῶς ἐν
Ἄδῃ δέ μετὰ Ψυχῆς ὡς ΘΕΟΣ...».

Δι' αὐτοῦ Διακηρύσσουν ὅτι Ἀνάστασις
τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἀνάστασις τῆς Ψυχῆς
Του εἰς τὸν Ἄδην καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπορ-
ρίπτουν τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως ἐκ
τοῦ Τάφου ὡς Αἰρετικὴν καὶ δέν πιστεύ-
ουν εἰς τὴν Σωματικὴν Ἀνάστασιν τοῦ
Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου.

Εἰς βιβλίον τό ὁποῖον ἐκυκλοφόρησαν
ἀργότερα μέ τίτλον «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ
ΠΕΝΤΕ», Ἀθῆναι, Μάϊος 1999, γράφουν εἰς
τὴν σελίδαν (65) ὅτι πιστεύουν εἰς τὴν ψυ-
χικὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἀφήνοντες
οὕτως ἐμμέσως νά ἐννοηθῆ ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ
Χριστοῦ εἶχε τό προπατορικόν ἀμάρτημα.

Ἰδού κατωτέρω φράσεις ἀπὸ τό βι-
βλίον τῶν Αἰρετικῶν Νεοεικονομάχων:

«Οἱ πέντε ἔχουν βαρύτερον αἰρετικόν
φρόνημα. Ἐφρόνησαν ὅτι ὁ Χριστός Ἀνέ-
στη μόνον σωματικῶς...».

«Πιστεύουν οἱ πέντε ὅτι ὁ Θεός Λόγος
προσέλαβεν μόνον σῶμα ἐκ τοῦ ὁποῖου
προκύπτει καὶ ἡ αἵρεσις περὶ μόνης σω-
ματικῆς Ἀναστάσεως».

«...διὰ τοῦτο βλέπουν καὶ ἀντιλαμβάνο-
νται μόνον σωματικὴν Ἀνάστασιν.
Ὅμως ἡ Ἀνάστασις δέν νοεῖται μόνον σω-

ματική ή μόνον πνευματική - ψυχική. Ὁ θάνατος καί ἡ φθορά εἶχον ἐπιβληθεῖ ψυχωσματικά εἰς τόν ἄνθρωπον, διά τοῦτο ὁ Χριστός ἐνανθρωπήσας ὠμοιώθη ἡμῖν κατά πάντα, δηλαδή προσέλαβεν ὀλοκλήρον τόν ἄνθρωπον ἐκ σώματος καί ψυχῆς, διότι αἱ συνέπειαι τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἦσαν ἐπί ὀλοκλήρου τοῦ ψυχωσματικοῦ ἀνθρώπου...».

Διά τῶν ἀνωτέρω σαφῶς ἀφήνουν νά ἐννοηθῆ ὅτι ἡ ψυχή καί τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶχον κληρονομήσει καί συμμετείχον τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Περί τοῦ θέματος αὐτοῦ οἱ Ἅγιοι μᾶς διδάσκουν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μετεῖχον καί μετέχουν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀκόμη καί ἡ Παναγία. **ΜΟΝΟΝ** ὁ Χριστός δέν εἶχε τό προπατορικό ἁμάρτημα. **Πρῶτον** διότι δέν εἶχε Πατέρα ἐπί τῆς γῆς διά νά τοῦ δώσῃ ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν καί νά τοῦ μεταδώσῃ τό Ἀδαμιαῖον πτώμα, ἀλλά **ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΩΣ** καί **Η ΘΕΪΚΗ ΤΟΥ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ Ὡς ΘΕΟΣ** ἦτο Ἀμέτοχος αὐτοῦ. **Δεύτερον** ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί μάλιστα οἱ, Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας καί Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἡ Παρθένος Μαριάμ κατά τόν Εὐαγγελισμόν της ὑπό τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἐκαθαρίσθη ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος διά τῆς Χάριτος καί ἐπελεύσεως τοῦ Παναγίου καί **Τελεταρχικοῦ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**, καθ' ἣν **στιγμὴν ἐλέχθη πρὸς Αὐτήν, «ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟΝ ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί Δύναμις Ὑψίστου ἐπισιιάσει σοι, διό καί τό γεννώμενον ἐκ σοῦ ΑΓΙΟΝ κληθήσεται ΓΙΟΣ ΘΕΟΥ»** (Λουκ. Α' 35).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω πᾶσα διαφορετική ἀποψις, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ

Χριστοῦ συμμετείχον εἰς τό προπατορικό ἁμάρτημα καί δι' αὐτό ἔπρεπε νά ἀναστηθῆ ὅπως καί αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ὄχι μόνον Αἰρετική ἀλλά καθαρῶς **Σατανική Ἐπινόησις καί ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΤΑΙ**, πάραυτα.

Παρομοίως αἰρετικές θέσεις εἶχον διατυπώσει καί δημοσιεύσει καί εἰς ἄλλα φυλλάδια τῶν, καθὼς καί εἰς πολυσέλιδον φυλλάδιον, τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1994 πρὸς τόν Σεβ/τον Φθιώτιδος Θεοδόσιον.

Κατόπιν αὐτοῦ ἀπέριπτον τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου ὡς «ὑποθετικόν γεγονός», διότι ὡς ἔλεγον καί λέγουν καί ὡς εἶχον δημοσιεύσει εἰς προηγηθέν φυλλάδιον τῶν τό 1989, «**κανεῖς δέν εἶδεν τό ὑποθετικό γεγονός αὐτό**».

Ἀλήθεια καί τήν εἰς Ἄδου Κάθοδον τοῦ Χριστοῦ ποῖος τήν εἶδεν; Διατί αὐτήν τήν δέχονται καί δέν τήν ἀπορρίπτουν μέ τό ἴδιον τό σκεπτικό τῶν ὡς ὑποθετικό γεγονός;

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως ἐκ τοῦ Τάφου φρονοῦν ὅτι εἶναι **Αἰρετική** καί αὐθαίρετος ἐπινόησις ἀθέων Δυτικῶν ζωγράφων, **ὅτι εἶναι ἀντιευαγγελική**, ὅτι ὁ Χριστός πετάγεται ὡσάν ἐλατήριο ἀπό τόν Τάφο, ὅτι ὁμοιάζει ὡσάν ποδοσφαιριστής. Ἐρωτοῦν ποῖος τοῦ ἔδωσε ροῦχα καί ἐφόρεσε; Εἰς ποῖον ῥάπτῃν τά ἔραψαν;

Ἀλήθεια καί εἰς τόν Ἄδην, κατά τήν γελοῖαν θεωρίαν τῶν, ποῖος τοῦ ἔδωσε ροῦχα καί ἐφόρεσεν; Ποῖος τοῦ τά ἔραψεν ἐκεῖ; Ἡ ψυχή εἰς τόν Ἄδην ἔχει ἀνάγκη ἐνδυμάτων; Διατί ἐκεῖ δέν θέτουν τό ἴδιον ἐρώτημα καί μάλιστα εἰκονίζεται σωματικῶς μέ τάς ὀπᾶς εἰς τάς χεῖρας καί τούς πόδας, ὡσάν νά κατῆλθεν μέ τό Σῶμα, ἐνῶ δέν ἦτο σωματικῶς εἰς τόν Ἄδην, «Ἐν Τάφῳ σω-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΣΜΩΝ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΙΣ ΗΜΑΣ

«Ἐπαρον τούς πειρασμούς καί οὐδείς ὁ σωζόμενος.»
«Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τήν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν» (Σοφία Σειράχ Β΄ 1).

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν φιλοχρίστων ἀδελφῶν τήν ἀρετὴν ἀσκούμενοι γίνονται ἐξ αὐτῆς μέτοχοι πειρασμῶν, ἔδοξεν ἡμῖν γράψαι τινὰ ἵνα μὴ ὀλιγορῶσιν, ὡς ξένα νομίζοντες ταῦτα πάντα εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν πολιτείαν.

Ἀδελφέ, μὴ ξενίζου διὰ τούς ἐπερχομένους σοι πειρασμούς. Πρὸς δοκιμὴν τοῦ αὐτεξουσίου σου σοὶ ἐπέρχονται.

Γνώριζε, ἀγαπητέ, ὅτι **κάθε ἡμέρα καὶ κάθε ὥρα ἐλέγχεται ὑπὸ Θεοῦ τὸ αὐτεξουσίον τοῦ ἀνθρώπου ποῦ κλίνει, εἰς καλὸν ἢ εἰς κακόν, καὶ τοῦτο γίνεται διὰ τῶν ἐπερχομένων ἡμῖν πειρασμῶν.**

Ἄν ἠθέλησας νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν στενήν καὶ τεθλιμένην ὁδὸν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ποιήσῃς τὰ ἀρεστὰ Αὐτῷ, γνώριζε ὅτι θὰ σοὶ ἀκολουθήσουν ἰσχυροὶ πειρασμοί, διὰ νὰ γογγύσῃς, νὰ χάσῃς τούς κόπους σου καὶ εἴπῃς, «ἵνα τί καὶ ἐγεννήθην; »

Σὺ δε ἀρξάμενος ἀρετὴν, περιμένε καὶ τὸν πειρασμόν. Διότι συνήθειαν ἔχει ὁ Θεὸς τούς ἑαυτοῦ δούλους νὰ τούς ἔχῃ πλησίον Του μέ τούς πειρασμούς καὶ τὰς δοκιμασίας ὅπου τούς στέλνει.

Ἄν πάλι δέν θέλῃς νὰ σοὶ ἐπέρχονται πειρασμοί, ἄπεχε τῆς ἀρετῆς .

Ἀδελφέ, τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον ὅτι κατὰ Θεόν εἶναι τὰ ἔργα μας : Ὅταν κἀνωμεν τὸ καλὸν συναντῶμεν πειρασμόν. **Καὶ πᾶσα ἀρετὴ γενομένη χωρὶς πειρασμόν εἶναι κατηγορημένη.** Δεῖξον μοι σύ τινὰ τῶν σωζωμένων ὅστις

νὰ ἐσώθῃ δίχα πειρασμοῦ, κἀγὼ σοὶ πείθομαι.

Ὅταν εὐρίσκεσαι εἰς τινὰ ἀρετὴν, ἔχε τὸ ἐξῆς σημεῖον: Σοὶ ἀπαντᾷ ἡ δύναμις τῶν πειρασμῶν, καὶ ὅσον προκόπτεις, τόσο καὶ οἱ πειρασμοὶ αὐξάνουσι καὶ διεγείρονται κατὰ σοῦ.

Ὅταν αἰσθανθῆς εἰς τὴν ψυχὴν σου διαφόρους καὶ μεγάλους πειρασμούς, γνώριζε, ὅτι τότε ἠξιώθη ἡ ψυχὴ σου ἐν τῷ κρυπτῷ Θεῖαν Χάριν. **Καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῆς Θείας Χάριτος ὅπου ἔλαβες, σοὶ ἐπέρχονται καὶ οἱ πειρασμοί.**

Ἐάν ἡ ψυχὴ εἶναι ἀσθενὴς καὶ παρακαλέσῃ νὰ τῆς ἀφαιρεθῶσι οἱ πειρασμοί, καὶ εἰσακουσθῇ, ἅς γνωρίζῃ ὅτι ὅπως τῆς ἀφηρέθησαν οἱ πειρασμοί, ἔτσι θὰ τῆς ἀφαιρεθῶσι καὶ οἱ στέφανοι καὶ τὰ μεγάλα χαρίσματα ὅπου ἔμελλε νὰ λάβῃ ἐξ αἰτίας τῶν πειρασμῶν. **Ὁ φεύγων πειρασμόν ὠφέλιμον, φεύγει ζωὴν αἰώνιον.**

Δέν δύναται νὰ πλησιάσῃ τις εἰς τὸν Θεόν ἄνευ θλίψεων καὶ στενοχωριῶν. Οὔτε ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ φυλάττεται ἀμετάβλητος ἄνευ τούτων, ἐάν παύσῃ τὰ καλά ἔργα τὰ ὁποῖα φυλάττουν αὐτήν.

Ἐπομένως οἱ πειρασμοὶ εἶναι ὠφέλιμοι (ὅταν δέν γινώμεθα ἡμεῖς αἰτία αὐτῶν) καὶ μᾶς ἀνάγουν εἰς πνευματικὴν προκοπὴν πῶς γρήγορα .

Ἐάν πάλιν ὁ πειρασμὸς ὅπου μᾶς ἤλθεν εἶναι ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἅς τὸν ὑπομείνωμεν εὐχαρίστως, διότι μᾶς γίνεται αἰτία συγχωρήσεως τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων. Ἀλλά καὶ τότε δέν

έρχεται όσος μάς πρέπει, αλλά όσον δυνάμεθα νά βαστάξωμεν. Διότι έτσι κανονίζεται από τήν Θείαν Δικαιοσύνην.

Ταύτα δέ πάντα, ού μόνον υπό τών Αγίων Πατέρων ελάβομεν, αλλά και υπό αυτού του Θεού, ως ή Αγία Γραφή πολλαχού αποκαλύπτει και ήμεις αδιστάκτως πιστεύομεν.

Η πάλη του ανθρώπου με τούς πειρασμούς.

«Και έγινενο μετά τά ρήματα ταύτα ό Θεός επείρασε τόν Άβραάμ και είπεν αυτώ· Άβραάμ, Άβραάμ, ό δέ είπεν· ιδού εγώ...» (Γένεσις ΚΒ' 1).

«είπε δέ Κύριος προς Μωυσήν· ιδού εγώ ύω ύμιν άρτους εκ του ούρανού, και εξελεύσεται ό λαός και συλλέξουσι τό της ήμέρας εις ήμέραν, όπως πειράσω αυτούς, ει πορεύονται τω νόμω μου ή ού» (Έξοδος ΙΣΤ' 4).

«και μνησθήση πάσαν τήν όδόν, ήν ήγαγέ σε Κύριος ό Θεός σου έν τή ερήμω όπως άν καχώση σε και πειράση σε και διαγνωσθή τά έν τή καρδιά σου, ει φυλάξη τάς έντολάς αυτού ή ού (Δευτερονόμιον Η' 2).

«του φωμίσαντός σε τό μάννα έν τή ερήμω, ό ούκ ήδεις σύ και ούκ ήδειςαν οι πατέρες σου, ίνα καχώση σε και εκπειράση σε και εϋ σε ποιήση επ' εσχάτων των ήμερών σου» (Δευτερονόμιον Η' 16).

«ότι πειράζει Κύριος ό Θεός ύμάς ειδέναι, ει αγαπάτε τόν Θεόν ύμών εξ όλης τής καρδιάς ύμών και εξ όλης τής ψυχής ύμών» (Δευτερονόμιον ΙΓ' 4).

«και αφήκε, του πειράσαι έν αυτοίς

τόν Ισραήλ, ει φυλάσσονται τήν όδόν Κυρίου πορεύεσθαι έν αυτῇ, όν τρόπον εφύλαξαν οι πατέρες αυτών, ή ού» (Κριταί Β' 22).

«παρά ταύτα πάντα ευχαριστήσωμεν Κυρίω τω Θεω ήμών, ός πειράζει ήμάς καθαί και τούς πατέρας ήμών μνησθητε όσα εποίησε μετά Άβραάμ και όσα επείρασε τόν Ισαά και όσα

έγένετο τω Ιακώβ έν Μεσοποταμία της Συρίας ποιμαίνοντι τά πρόβατα Λάβαν του αδελφου της μητρος αυτού» (Ιουδιθ Η' 25-26).

«Πότερον ούχι πειρατήριόν εστιν ό βίος ανθρώπου επί της γῆς και ωσπερ μισθίου αυθημερινου ή ζωή αυτού;» (Ιώβ Ζ' 1).

«και όλίγα παιδευθέντες μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ό Θεός επείρασεν αυτούς και ευρεν αυτούς αξίους εαυτου» (Σοφία Σολομώντος Γ' 5).

«Τέκνον, ει προσέρχη δουλεύειν Κυρίω Θεω, ετοιμάσον τήν ψυχήν σου εις πειρασμόν» (Σοφία Σειράχ Β' 1).

«Τω φοβουμένω Κύριον ούκ άπαντήσει κακόν, άλλ' έν πειρασμω και πάλιν εξελείται» (Σοφία Σειράχ ΛΓ' (ΛΣΤ') 1).

«έν σαρκί αυτού εστησε διαθήκην και έν πειρασμω ευρέθη πιστός» (Σοφία Σειράχ ΜΔ' 20).

«Άβραάμ ούχι έν πειρασμω ευρέθη πιστός, και ελογίσθη αυτώ εις δικαιοσύνην;» (Α' Μακκαβαίων Β' 52).

«και ήν εκεί έν τή ερήμω ήμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος υπό του σατανά, και ήν μετά των θηρίων, και οι άγ-

γελοι διηκόνουν αὐτῶ» (Μάρκου Α' 13).

«ὕμεις δέ ἐστε οἱ διαμεμενηκότες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου» (Λουκά ΚΒ' 28).

«πιστός δέ ὁ Θεός, ὅς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλά ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν» (Α' Κορινθίους, Γ' 13).

«ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι» (Ἐβρ. Β' 18).

«Πίστει προσενήνοχεν Ἀβραάμ τὸν Ἰσαάκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος» (Ἐβραίους ΙΑ' 17).

«ἔτεροι δέ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστιγῶν πείραν ἔλαβον, ἔτι δέ δεσμῶν καὶ φυλακῆς ἐλιθάσθησαν, ἐπίστησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι» (Ἐβραίους ΙΑ' 36-37).

«Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις» (Ἰακώβου Α' 2).

«Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήφεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο

ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπὸ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεός ἀπειραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δέ αὐτός οὐδένα, ἕκαστος δέ πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος» (Ἰακώβου Α' 12-14).

«μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις παθεῖν, ἰδοὺ δὴ μέλλει βαλεῖν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἔξετε θλιψὴν ἡμέρας δέκα, γίνου πιστός ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». (Ἀποκ. Β' 10).

Εἰ οὖν, ἀδελφέ, οὕτω ἐνετείλατο ἡμᾶς ὁ Θεός καὶ οὕτω Αὐτός ὁ ἀναμάρτητος Χριστός πέπονθεν πειρασθεῖς ἵνα τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι, σὺ μὴ τὸν πειρασμόν βαρέως φέρεις καὶ ἀγανακτεῖς, ἀλλὰ θάρσει. Εἰ πάντων τῶν ἁγίων ὁ χορὸς διήλθεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγεν αὐτούς εἰς ἀναψυχὴν ὁ Φιλάνθρωπος Θεός, ὑπομένων ὑπόμενε καὶ δός δόξαν πάντων ἔνεκεν τῷ Συνανάρχῳ ἀγνωσθῆτη Χριστῷ, ἅμα τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Συναιδίῳ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 49)

ματικῶς ἐν Ἄδῃ δέ μετὰ ψυχῆς ὡς ΘΕΟΣ...»; Αἱ ψυχαὶ εἰς τὸν Ἄδην καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀπ' αἰώνων κεκοιμημένων, ὡς πνεύματα εἰκονίζονται μέ σώματα καὶ μέ ἐνδύματα; Ποῖος τοὺς ἔρραφεν ἐκεῖ ἐνδύματα; Διατί δέχονται αἱ ψυχαὶ νά εἰκονίζονται ὡς σώματα μέ ἐνδύματα;

Ὅπου θέλουν, εἰκονίζονται, ὅπου δέν θέλουν, δέν εἰκονίζονται. Ὅπου κρίνουν αὐτοί, μορφοποιοῦνται τὰ πνεύματα, ὅπου δέν θέλουν, τότε δέν πρέπει νά μορφοποιοῦνται. Δηλαδή ἀπαιτοῦν οἱ αἰρετι-

κοὶ Νεοεικονομάχοι νά πειθαρχοῦν καὶ νά ὑποτάσσονται εἰς αὐτούς τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες! Οἱ ἱεροὶ Κανόνες, τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον, ἡ Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, οἱ Ἅγιοι, ἡ Ἱερά Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Εἰκονογραφία καὶ γενικῶς ὀλόκληρος ἡ Ἱερά Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ πρέπει νά τίθεται ὑπὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν!

Ἡ Αἵρεσις εἶναι φοβερὴ ψυχικὴ νόσος, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς φρενοβλάβειαν καὶ εἰς ἔξωσιν τῶν σεσηπτότων μελῶν ἀπὸ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Η ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΘΕΟΣ ΕΒΡΑΙΟΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΠΟΤΕ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Ο Αντίβας ... ἐντός τῶν Πυλῶν τῆς Ἑλλάδος». «Τά Σημεῖα τῶν Καιρῶν» μᾶς προειδοποιοῦν: ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, χριστιανοὶ προσέξτε, λάβετε τὰ μέτρα σας.

Ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεόν συντομεύει τὴν ἔλευσιν τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ δυσωνύμου Ἀντιχρίστου.

Ἐνδείξεις καὶ ἀποδείξεις ὅτι οἱ ἡμέρες τοῦ Ἀντιχρίστου πλησιάζουν εἶναι ἡ κατὰ μῆνα Αὐγούστον σύναξις 100 «πνευματικῶν» ἡγετῶν πολλῶν θρησκειῶν, ὅπως, μωαμεθανῶν, βουδιστῶν, ἰνδουιστῶν, παπικῶν, ἑβραίων, κομφουκιστῶν κ.λ.π., εἰς Ἀμαρούσιον Ἀττικῆς, μετὰ τῶν κατα-

χρηστικῶς λεγομένων, ὀρθοδόξων, τῶν πράγματι Αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν Βαρθολομαίου καὶ Χριστοδούλου, καὶ μάλιστα τῇ ἐγκρίσει τῶν Συνόδων των καὶ τῇ συμμετοχῇ καὶ ἄλλων δεσποτάδων των καὶ ἱερέων ὅπως φαίνεται εἰς τὴν κατωτέρω φωτογραφίαν.

Αὐτὴ ἡ σύναξις καὶ συμπροσευχὴ εἶναι ἡ Ἀντίχριστος Ἐκκλησία τοῦ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι ἡ πανθηρσκειὰ τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου.

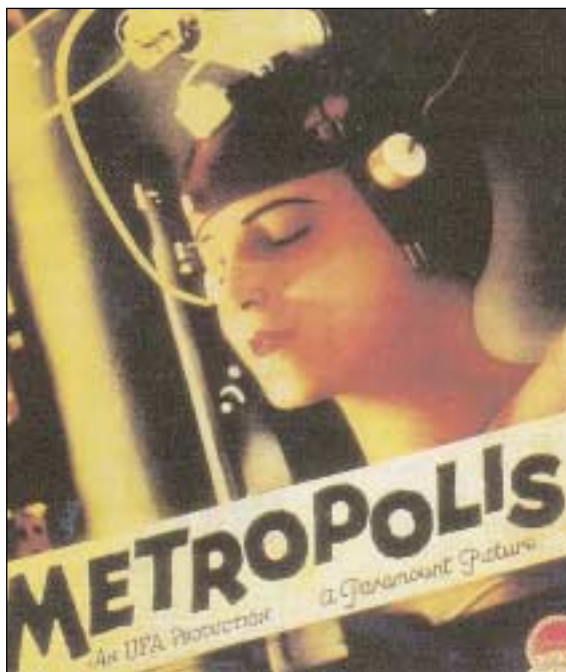
Τοιοῦτου εἴδους Πανθηρσκειὰ καὶ Συναξεῖς ἔχουν γίνεαι ἀμέτρητοι, πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐντός τῆς Ἑλλάδος.

Σημειωτέον ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ ἐδημοσιεύθη εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐφημερίδας, εἰς μερικὰς δὲ ἐξ αὐτῶν μὲ ὀλοσέλιδον ἀνακοίνωσιν καὶ σχετικὰς φωτογραφίας.

Κατόπιν αὐτῶν, οἱ συμμετέχοντες εἶναι ὀρθόδοξοι ἢ σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ καὶ οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχοντες μὲ χριστιανούς;

Ὅλοι ὅσοι συμμετεῖχον καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς δὲν εἶναι μόνον ἀλλόθρησκοι ἀλλὰ ἀνήκουν εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεγάλοςχημοὶ καὶ οἱ ἐγκρίνοντες καὶ συνευδοκοῦντες αὐτοῖς εἴτε νέον εἴτε παλαιὸν ἀκολουθοῦντες ἀνήκουν εἰς τὴν Πανθηρσκειάν τοῦ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΘΑ ΜΕΤΑΤΡΑΠΗ ΕΙΣ «666»

Μέχρι σήμερα είχαμε πληροφορηθῆ ὅτι τό «χάραγμα» μέ τό «666» θά τό «χαράσσουν» εἰς τό δεξιό χέρι καί εἰς τό μέτωπον. Ἡ καλπάζουσα ὅμως τεχνολογία, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τά μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας ὄχι ἀπλῶς τό «μικροτσιπ» εἰς τό χέρι καί τό μέτωπο θά ἐμφυτεύσῃ, ἀλλά ὁλόκληρο τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου θά μετατραπῆ εἰς «συσκευή μεταδόσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καί δεδομένων».

Περισσότερες πληροφορίες ἀπό τήν κάτῳθι ἀναδημοσίευσιν ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «Ἐλευθεροτυπία», 8ης Ἰουλίου 2004.

Ἡ MICROSOFT, σχεδιάζει νά μετατρέψῃ τό ἀνθρώπινο σῶμα σέ «συσκευή μετάδοσης ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καί δεδομένων»!

Το κορμί σου, το...μικροτσιπ

ΡΩΜΗ

Ανεξάρτητα ἀπό τήν τύχη τῶν ρομπότι, που κάποτε φάνταζαν ἀπειρή για τόν ἀνθρώπου τῶ μέλλοντος, ἡ μέρα που θα μπορούμε νά γράφουμε πάνω στο ἀνθρώπινο δέρμα ὅπως σε μια ὀδὸνη εἶναι... ἐδῶ.

Ραδιοκύματα, υπεριώδεις ακτίνες κι ἕνα πλήρες ἠλεκτρονικό σύστημα θα μετατρέψουν, ὄχι πολύ μακριά, τὸ ἴδιο μας τὸ σῶμα σε ἕναν υπερσύγχρονο πομπό καί δέκτη κωδικοποιημένων ἠλεκτρονικῶν μηνυμάτων κάθε μορφῆς, σύμφωνα με τὰ σχέδια τῆς Microsoft.

Με βάση τήν πατέντα τῆς μεγάλης εταιρείας ἠλεκτρονικῶν, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα θα μετατραπῆ σε «μια συσκευή για μετάδοση ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καί δεδομένων» σαν νά ἦταν ἀπλῶς ἄλλος ἕνας τύπος μικροεπεξεργαστή (δηλαδή σαν ἄλλο ἕνα μικροτσιπ).

Ἡ πατέντα

Κι ἐνῶ ἀκούγεται σαν σενάριο ταινίας ἐπιστημονικῆς φαντασίας, ἀρκεῖ νά ανατρέξει κανεῖς στο νούμερο 6.754.472 τῆς ἀμερικανικῆς υπηρεσίας πιστοποίησης, ὅπου ἔχει καταχωρηθεῖ ἡ πατέντα τῆς Microsoft καί μέσω ἀπειρῶν σχεδίων καί γραφημάτων περιγράφεται αναλυτικά τὸ πῶς ακριβῶς θά λειτουργεῖ ὁ ἀνθρώπος-κομπιούτερ.

Ἐνα μικρόφωνο θά φορεῖται στο δεξιό καρπὸ σαν ρολοῖ. Στον ἀριστερό θά ὑπάρχει ὁ μηχανισμὸς προβολῆς. Στο

ἀντί θα εἶναι τοποθετημένος ἐιδικὸς ἀκουστικὸς ἐπεξεργαστής για τήν ἀναπαραγωγή ἤχων. Στον πῆχθ θα βρῖσκειται προσαρμοσμένο τὸ πληκτρολόγιο. Ἀυτά, στην ἀρχῆ. Γιατί στη συνέχεια θα ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νά γράφει κανεῖς ἀπευθείας πάνω στο δέρμα. Στη ζώνῃ θα εἶναι προσαρμοσμένο σύστημα παλμικοῦ ὑπολογιστή καί ὁ βομβητής ἢ τὸ τηλεφῶνο.

Και μικρο...μόνιτορ

Ὅσο για τὸ σύστημα τροφοδοσίας, θα εἶναι προσαρμοσμένο στα παπούτσια καί θα εἶναι φυσικὰ συνδεδεμένο με ὁλόκληρο τὸ κύκλωμα τῶν ἠλεκτρονικῶν συσκευιῶν. Μέσω τῶν ἀκουστικῶν θα ἀναπαράγεται ὁ ἦχος τῶν κινητῶν ἀλλά καί ἐνὸς κοινοῦ. Τὸ μικρὸ, ἐκλεπτυσμένο μόνιτορ θα ἔχει τὴν δυνατότητα οπτικοποίησης καί προβολῆς τῶν εικόνων που θα προέχονται ἀπὸ κάθε ἐπιμέρους ἠλεκτρονικῆς συσκευῆ καί οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὡστόσο, τὸ δέρμα θα αποτελεῖ τὴ βάση τῶν δικτύων τῶν ἠλεκτρονικῶν ἀνθρώπων τῶν μέλλοντος.

Ὅι ἐιδικοὶ μάλιστα ἐπιμένουν ὅτι ὅλα αὐτὰ θα εἶναι μόνο ἡ ἀρχῆ, ἐνῶ ἡ συνέχεια θα εἶναι πραγματικὰ ἐντυπωσιακῆ καί ἐπραγματικὰ πιῶ... υπερἀνθρώπι.

Ὅταν ὁ Φριτς Λανγκ παρουσίαζε τὸ «Μετρόπολις», δὲν... ὑπολόγισε στη Microsoft. Μικρόφωνο στον καρπὸ, ἐπεξεργαστῆς ἤχου στο αὐτί, παλμικὸς ὑπολογιστῆς στο δέρμα καί φυσικὰ βομβητικῆς τηλεφῶνου, ἢ ἀλλιῶς, σῶμα μου φτιασμένο ἀπὸ... δεδομένα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΞΕΔΩΣΕΝ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΡΧΙΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥ, ΘΕΟΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ Δ. ΚΤΕΝΑ

Κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς 7ης Μαρτίου 2005, ἀνεγνώσθη ἡ Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος Καταδίκης καί Ἀναθεματισμοῦ τοῦ Θεομάχου, Ἐκκλησιολογίου, Θεοχριστομάχου, Νεοχριστολόγου, Τριαδομάχου καί Σωτηριομάχου Ἀρχιεπισκόπου καί Οἰκουμενιστοῦ Λάμπρου Διον. Κτενᾶ καί ἐγένετο ὁ Ἀναθεματισμός αὐτοῦ. Ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τό προηγούμενον Περιοδικόν «Κ.Ε.Ο.», τήν Καταδίκην καί τόν Ἀναθεματισμόν τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιεπισκόπου καί τήν εἰς τό πῦρ παράδοσιν καί τόν Αἰώνιον Ἀναθεματισμόν τῶν Ἀντιχρίστων Χιλιαστικῶν καί Οἰκουμενιστικῶν Αἰρετικῶν Συγγραμμάτων του. Ἐπίσης παρεθέσαμεν ἐν περιλήψει τὰς κυριώτερας Ἀντιχρίστους καί Οἰκουμενιστικές Αἱρέσεις του τὰς ὁποίας καί ἀνεθεματίσαμεν.

Εἰς τήν παροῦσαν αὐτοτελήν ἔκδοσιν κατεχωρήθησαν περισσότερον λεπτομερεῖς διατυπώσεις τῶν Ἀντιχρίστων καί Ἀντιτριαδικῶν Αἰρετικῶν φρονημάτων του.

Εἰς τήν Εἰσαγωγήν παραθέσαμεν εἰς (6) σελίδας τί ἐπίστευεν πρό τοῦ 2001 περί Ἐκκλησίας καί περί Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα σήμερον ἀρνεῖται. Ἐν συνεχείᾳ καταχωροῦνται αἱ κυριώτερας Ἀντιχρίστοι Αἱρέσεις αὐτοῦ, Αἱρέσεις κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, Αἱρέσεις κατά τοῦ Χριστοῦ, καί Αἱρέσεις κατά τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἡ Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος αὕτη ἔχει 30 σελίδας.

Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς νεωτέραν βελτιωμένην ἔκδοσιν θά συμπεριληφθῶσιν καί ὅλα τὰ ἄλλα Αἰρετικά φρονήματα τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιεπισκόπου καί Οἰκουμενιστοῦ, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται καί προέρχονται ἐξ αὐτῶν.

Ἀνωτέρω τό ἐξώφυλλον τῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου τῆς 7.3.2005.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Φορητή ρωσσική εικόνα του 17ου αιώνα εις τήν ὁποίαν εἰκονίζονται, ἐκτός τῆς Θεοτόκου, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ὡς Βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ Αὐτῆς, ὁ Θεός Πατήρ καί τό Πανάγιον Πνεῦμα. «... Διό καί τό γεννώμενον ἐκ Σοῦ Ἅγιον κληθήσεται ΥἱΟΣ ΘΕΟΥ» (Λουκ. Α' 35). «Σύν τῇ φωνῇ ἐσαρκουτο Ο ΤΩΝ ΟΛΩΝ ΔΕΣΠΟΤΗΣ» (Θεοτόκιον Α' Ἦχου). «...καί σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ ΣΩΜΑΤΟΥΜΕΝΟΝ ΣΕ θεωρῶν ΚΥΡΙΕ...» (Α' οἶκος τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας). «...Ἐσχες ἐν μήτρᾳ ΤΟΝ Ἐπί Πάντων ΘΕΟΝ καί ΤΕΤΟΚΑΣ ΑΧΡΟΝΟΝ ΥἴΟΝ...» (Εἰρμός τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου).